Nepoklicani

Jeseph Hahn
Prevod A.P.

Ewald, mladi trgovec je umrl zaradi izčrpanosti. Ko se je počutil še dobro, ga je včasih mučila misel, da bo tudi on postal žrtev bolezni, ki se je večkrat pojavila v njegovi družini. Na vso moč je poskušal zatreti to zlo slutnjo, vendar se je vedno znova ta misel pojavljala v njegov duši in kalila radost njegove mladosti. To je bilo njegovo trdno prepričanje, zadnja tolažba in izhod, ki ga je poznal. Raje prostovoljna smrt, kot počasno umiranje. Ker je njegovo srce bilo pogosto napolnjeno s temi mislimi, so to njegova usta govorila tudi njegovim prijateljem. Njegov strah ni bil brez razloga. Začetek bolezni je bil hud prehlad, po katerem se je zdelo, da si je opomogel. Toda kašelj, ki je ostal, ni več izginil. Ewald je postajal vse bolj bled in shujšan in zaradi vse večje šibkosti je moral opustiti svoj poklic in si poiskati zdravljenje na skrajnem jugu. Toda vse je bilo zaman. S počasnimi, a zanesljivimi koraki je šel proti resni večnosti.

Želel se je vrniti na dom svojih staršev in ta želja se mu je tudi izpolnila. Tam je le ležal in negovale so ga zveste negovalne roke; a vseeno je neizrekljiva melanholija prežemala vso njegovo srce. Kako drugačno se mu je zdaj zdelo vso njegovo življenje. Vse je tako minljivo, tako nepomembno in tako prazno. Njegovi nekdanji prijatelji so ga le redko obiskovali, a po njih tudi ni hrepenel, saj ga niso mogli ne potolažiti in ne potešiti hrepenenja njegovega srca.

V svojih mislih se je sprehajal po širnem svetu a nikjer ni našel ničesar za veselje in upanje svoje duše. Po vsem svojem razmišljanju in iskanju mu je postajalo vse bolj jasno: »V sebi čutim žejo, za katero tukaj zame ni primerne vode!« Zdaj je bilo njegovo srce pripravljeno sprejeti tolažbo Božje besede. Njegovi dve negovalki, ki sta bili edini osebi v njegovi bližini in sta ga razumeli, sta zdaj imeli notranjo svobodo, da sta se z njim pogovarjali o dobrobiti in odrešitvi njegove nesmrtne duše. Ponujeno vodo življenja je pil s polnimi pljuči in kmalu je našel prijatelja grešnika. Molitve njegovih zvestih sester so bile uslišane in kljub vse hujšemu trpljenju so lahko le hvalile in se zahvaljevale.

Kako rad je zdaj bral evangelije in psalme in koliko bogastva svetlobe, tolažbe in moči je našel v njih. Njegova ljubezen do Jezusa je postajala vse bolj intimna in goreča, trdna vera v njegovo sveto bližino pa ga je napolnjevala z neskončnim mirom. Čeprav je hrepenel po svojem Odrešeniku in večnem domu, je bil kljub temu za njega vsak nadaljnji dan milost, saj se je toliko bolj zavedal, da se mora še marsikaj naučiti in v sebi zavreči, preden bo popolnoma obnovil božjo podobo v sebi. Prepričan je bil, da so se vsi njegovi grehi potopili v morske globine, da je dragocena Kristusova kri vse oprala in da se njegove krivde pred Gospodom več nihče ne bo spominjal. Toda na svojo veliko žalost je v svoji duši odkril, da je poželenje po grehu še vedno prisotno, saj so se v njegovem srcu še zdaj včasih pojavile zle misli.

Pogosto je tiho vzdihoval po iztrebljenju vseh korenin in vlaken prirojene

pokvarjenosti in je prosil za moč, da bi zlo premagal že v kali. Ker ga je pa Božji duh opozoril še na številne napake, je izkoristil vsako priložnost, da je svojo ljubezen do Jezusa dokazoval z samoodpovedjo in potrpežljivim trpljenjem. Odrekel se je številnim okrepčilom po katerih je hrepenel in, ki bi mu jih z veseljem pripravili in ponudili njegovi bližnji, da bi umrl staremu človeku z njegovimi poželenji in željami. Ugotovil je namreč, da se z vsakim premagovanjem življenje duha krepi, tako kot ga nasprotno slabi vsako popuščanje in nezvestoba.

Vse njegove misli so postale molitve. Skoraj nenehno se je pogovarjal z Gospodom in priporočal je tudi svoje starše, ki so bili še vedno daleč od Božjega kraljestva. Z ljubeznijo se je spominjal bratov in sester ter sorodnikov in z veliko gorečnostjo je prosi za svoje ne spreobrnjene prijatelje. Dobro se je zavedal, da ga čaka še veliko bojev, vendar se je bolj bal samega sebe, kot povečanja svojega težkega trpljenja, saj se je bal, da bi v vročini stiske obupal v veri ter izgubil potrpežljivost in podrejenost Božji volji. Ta čas se je pogosto boril z Gospodom in se obenem z rokami vere držal veličastnih obljub z odpiranjem Svetega pisma, ki so mu bile dane kot odgovor na njegove molitve.

Njegovo trpljenje je postajalo vse hujše in je trajalo veliko dlje, kot je sumil on sam in njegov zdravnik. Veliki talivec je želel zlato temeljito očistiti, da bi ga lahko uporabil v svojem svetem kraljestvu, zato ga je tako dolgo puščal v loncu. Njegova modrost je bolnika pogosto preizkušala tudi z občutkom zapuščenosti, vendar Ewald kljub vsej temi in izzivom in kljub vsej notranji šibkosti ni nikoli izgubil vere in se je vedno z zaupanjem prepustil objemu večne ljubezni.

Zdaj je prišel čas, ko je lahko Ewald samo še vzdihoval. A Gospod je vzdihe njegove trpeče duše milostno sprejel in ob uri, ko umirajoči tega ni pričakoval, je nežno in tiho razvezal okove njegovega duha. Angeli so zvestega borca v spremstvu blaženih in množice mladeničev brez odpora odnesli v večno domovino. Temna noč je izgubila vse pravice do njega, zato so mu grozote druge smrti ostale skrite.

Blaženost, ki ga je napolnjevala in obkrožala, je daleč presegala tisto, kar si je nekoč predstavljal. Sedaj je sam spoznal resnico iz svetih spisom: ›**Kar nobeno oko ni videlo, uho ni slišalo in kar ni nikomur prišlo na srce, to je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo!**«

Za kraj bivanja mu je bila do nadaljnjega dodeljena tretja stopnja prve sfere raja mladih, kjer so izključno takšni mlajši moški, ki so se pripravljali s hudim potrpežljivim trpljenjem in so bili poklicani v večnost v starosti med 18 in 25 leti. Namen njihovega bivanja tam je bil, da se znebijo vse še tako drobne čutnosti in bi si lahko potem postopoma nadeli tisto čistost in jasnost, ki se nahaja med zidovi novega Jeruzalema.

Za vodjo tega te sfere je bil imenovan ugleden meščan svetega mesta, vzvišeni duhovi pa so učence poučevali o raznovrstnih resnicah in skrivnostih Božjega kraljestva. Blaženost in nebeška sreča te nebeške dežele je nepopisna. Nikjer ni niti sledi monotonosti, saj so povsod večno brbotajoči viri rajskih radosti in užitkov. Ure prostovoljne osamitve in tihega stika z Bogom so se izmenjavale s skupnim čaščenjem in slavljenjem. Pogosto so se radovedni učenci v množici odpravljali tudi v navidezno neskončne daljave večnih območij in tam pod vodstvom svojih učiteljev opazovali in raziskovali nešteto čudežev nebeških božanskih razodetij. Petje, glasba, slikanje, poezija in marsikaj drugega so pridno gojili in izpopolnjevali, vendar edini cilj veh teh umetnosti je bil poveličevanje Darovalca.

Številni talenti, ki so ostali skriti v posameznikih v času njihovega zemeljskega življenja so v njihovo veliko veselje prišli na dan tukaj, v deželi svetlobe in so se brez težav razvijali naprej.

Med Ewaldovimi nebeškimi prijatelji je bil eden, do katerega je čutil posebno naklonjenost. Podobnost značaja in način življenja je mladeniča povezal na način, ki ga ni mogoče primerjati niti z najlepšim idealom zemeljskega prijateljstva.

Ko je bil Ewald še zaposlen kot trgovec v Kontorju, je blaženi Manfred že čutil, da ga Božji duh spodbuja k molitvi za svojega bodočega prijatelja. Tudi angeli so mu občasno prinašali sporočila. Ko je Ewald pozneje ležal na bolniški postelji, mu je bil tudi Manfred pogosto blizu kot nevidna tolažba in, ko je zapustil svoje telesno bivališče je bil Manfred prvi pri njem, da ga je pozdravil tudi v imenu drugih mladeničev, ki so tudi prišli k njemu.

Njuna posestva, ki jima je dodelil gospodar so mejila eno na drugo. Obe nepremičnini sta bili tako kot njuna lastnika zelo podobni, vendar so bile vseeno med njima opazne razlike, ki so ustrezale različnim talentom in značajskim lastnostim obeh prijateljev. Ko sta začutila neko potrebo enega, sta se izmenično obiskovala in skupaj molila, skupaj premišljevala sveto pismo, ki sta ga do najmanjših podrobnosti dopolnila z besedami in slikami. Skupaj sta tudi prepevala in igrala glasbo v hvalo Gospodu. Ker sta oba imela poseben čut za božje čudeže v naravi, sta se pogosto z roko v roki sprehajala po nebeških livadah. Na svojih potovanjih sta vedno znova odkrivala nove pokrajine in lepote ter s slikarsko umetnostjo ustvarila številne portrete.

Kmalu po veličastnem nebeškem praznovanju, kjer so se tudi kralj vseh kraljev in njegovi svetniki sprehodili skozi njuno sfero blaženosti, sta prijatelja spet začutila potrebo po skupnem potovanju in o vtisih nebeškega zmagoslavnega sprevoda. Za to izmenjavo misli sta si izbrala gozdnat hrib, ki sta ga nedavno našla in na katerem sta

lahko na poseben način občutila božjo ljubezen in dobroto. Tam sta se usedla na rob gozda in se nekaj časa v tišini prepuščala veličini tega vzvišenega kraja. Celotno območje je napolnjevala neizrekljivo prijetna svetloba in kamor je seglo oko se je videlo vse zeleno in ljubko zlivanje barv, za katerimi vse čudovite barve daleč zaostajajo. Tudi krošnje dreves in grmovja so bila videti sijoča in debla, veje ter listi bili osvetljeni, kajti vse je bilo prežeto s slavo in je vdihovalo ljubezen in mir. Petje slavčka se je kot molitev mešala s skrivnostnim šumenjem krošenj dreves, ki jih je premikal nežen vetrič. Blizu in daleč so cvetele neštete rože, katerih oblik, barv in vonjav ni mogoče opisati s človeškimi besedami. Vse stvarstvo je klicalo hvalo tistemu, ki je vse tako veličastno zamislil in ustvaril. Prijatelja sta se brez oklevanja ponižno priklonila pred nevidnim Bogom. Ko sta vstala od molitve in sta skupaj sedela v nebeški harmoniji, je začel najprej Manfred govoriti o tem, kaj je občutil, ko se je Gospod sprehodil mimo njiju. Koliko mu je povedal Odrešenikov ljubeznivi pogled, ki ga je tako močno prevzel in ga ni mogel več pozabiti. Tudi Ewald je doživljal neizrekljive občutke, ko je gledal na Njega, ki je zanj umrl in ga je z neskončno ljubeznijo pritegnil k sebi ter mu milostno pomagal skozi bolezen in smrt. Glavna tema njunega pogovora je bila Gospodova nezaslužena ljubezen, ki je postajala vedno večja in vedno bolj ljubeča, ko sta se spominjala njuni življenjski zgodbi od otroštva pa do sedanje blaženosti. Posebej sta bila pozorna na neutrudno zvestobo, s katero je njiju kot dobri pastir vodil, varoval in ohranjal. S tesnobo v srcu sta videla kakšnim velikim nevarnostim za dušo in telo sta bila izpostavljena in sta se jim z Božjo milostjo in skrbjo uspešno izognila. Zaradi tega sta čutila večno hvaležnost in njuna ljubezen do Gospoda se je povečala z vsakim novim odkritjem njegovega nedoumljivega usmiljenja.

Manfredovi opisi njegovega zemeljskega doma so Ewalda vzpodbudili k številnim vprašanjem. Ker se je podrobno seznanil z prijateljevim življenjem je molil za njegovo družino. V njegovem srcu se je pojavila tudi želja, da bi ga spremljal na Zemljo in Manfred je to prebral v Ewaldovi duši. Vprašujoče je usmeril svoj pogled v tisto področje, iz katerega se je zdelo, da izhaja nebeška svetloba. Takoj je sprejel notranji odgovor: »Pojdi, to je Moja volja!« Prijatelja sta se objela in se z hitrostjo misli podala v smeri, kjer je v daljavi nekoliko bledel nebeški sij. Prešla sta stopnje posvečenja, njihova preddverja in nazadnje prostore očiščevanja, v katerih sta se zakrila s pomočjo ustvarjalne moči volje. Ko sta prispela na Zemljo, je bila polnoč in bila je polna luna. Najprej sta obiskala dom Manfredovih staršev in potem sta pod njegovim vodstvom obiskala različne kraje, o katerih je Ewald slišal iz Manfredovega življenjskih zgodb. Med drugim sta vstopila tudi v sobo, v kateri je Manfred prvič

pokleknil pred Bogom in je po številnih napačnih poteh našel odpuščanje, tolažbo in mir.

Dolgo sta se zadržala ob postelji njegove matere, ki je po njegovem odhodu pogosto razmišljala o večnosti, vendar je vedno dopuščala, da ji je njen posvetno misleči mož preprečeval, da bi odločneje iskala tisto, kar je edino potrebno. Pogled na ležišče mlajšega brata je dva prijatelja spodbudil k posebni priprošnji, saj je pri njem stala grozna postava, katere noben smrtnik ne bi mogel prenesti brez škode. To je bil Satanov angel, ki so ga pritegnile strasti tega nesrečnega mladeniča in je bil tudi sedaj njegov stalni spremljevalec. Ta je z jeznim pogledom polnim sovraštva poškropil ogenj na oba starejša brata, ko sta se kot blažena duhova približala njegovi žrtvi. Manfred je v molitvi dvignil pogled, razprl svoje roke v blagoslov nad bratom in ga poljubil na čelo. Nato sta zapustila hišo, potem, ko sta v drugi sobi opomnila in potolažila že zdavnaj umrlega družinskega člana, ki je bil s svojim zemeljskim čutom že več kot stoletje navezan na svoje nekdanjo posest. Potem sta se odpravila na pokopališče, kjer je Manfred svojemu prijatelju pokazal kraj, kjer je kalček njegovega vstajenjskega telesa čakal na izpolnitev njegove duše. Na preprostem križu iz skale so bile napisane svetopisemske besede: » A vendar sem dosegel usmiljenje!« (Tim 1/13).

Na sprednji strani granitnega kamna so bili vklesani ime, dan, mesec ter leto rojstva in smrti, na zadnji strani spomenika pa napis, ki ga je Manfred napisal na smrtni postelji:

»Dragi popotnik!«
Še vedno si iz mesa in krvi,
kot sem tudi jaz bil enkrat,
pomisli pa, da boš v kratkem času,
še prej kot si misliš,
tudi ti kot jaz, le pepel in kosti,
in kje bo potem tvoja duša!«

Nemirni duhovi na pokopališču so začudeno gledali za dvema svetlima figurama, katerih nebeška lepota je prodirala skozi oblake. Manfred se je s svojim spremljevalcem obrnil vstran. Pot ju je sedaj vodila skozi dolino na visok hrib, kjer je stal porušen grad. V nekaj sekundah sta bila gor. Tam je ob napol porušeni steni stala postava mladega moškega, ki je zamišljeno gledal v dolino. To je bil duh Manfredovega prijatelja, ki je zaradi nesrečne ljubezni **nepoklican** odšel v večnost.

Od tega njegovega nesrečnega koraka je minilo že sedem let in kaj vse je doživel in

se naučil v tem času, o katerem milijoni lahko živečih ljudi nima pojma in niti najmanjše predstave! Njegov nekdanji najljubši kraj je postal sedaj zapor, kamor se mora vedno znova vračati za kazen, zaradi zločina, ki ga je tam zagrešil. Kako velika je bila njegova groza, ko se je po tistem strelu prebudil v kraljestvu duhov in videl samega sebe ležati v mlaki krvi! Radi bi pobegnil, toda nevidna vez ga je pritegnila in ga trdno držala pri telesu. Njegova nežna narava, ki se je vedno izogibala vsemu, kar je bilo vredno prezira, je bila še vedno prisotna, zdaj pa je še bolj izstopala kot kdaj koli prej. Vedno jasneje je spoznaval, da je telo le obleka za dušo, orodje za razodetje duhovnega človeka. Z grozo je spoznal da sovraštvo in ljubezen, strast in krepost prebivajo le v najglobljem delu duše in ne umrejo s prebodenim srcem.

Do najdbe njegovega trupla je čutil neizrekljive bolečine. Žal mu je bilo moških, ko so prišli po njega in ni jim zameril, ko so sramežljivo odnesli njegov truplo. Želel se jim je zahvaliti za njihovo usmiljenje in za vse težave, vendar ga sploh niso mogli zaznati, saj so videli le uničeno telo, niso pa imeli odprtih oči za pravega neuničljivega človeka.

Že po prebujenju bi nesrečnež najraje razveljavil svoje dejanje in kako zelo je obžaloval nepremišljen korak, glede na bolečino, ki jo je povzročil svojim. Ko so njegovo telo na znanih nosilih prinesli k domu njegovih staršev, se je tresel in drgetal. S tisoč radostmi bi se izgubil v tako verjetnem niču, če bi bilo to mogoče, toda vedno znova je moral priplavati k svojemu telesu in biti priča vsej bedi.

Nekaj tednov po pogrebu, ko je moral ostati ob truplu ali na kraju njegovega dejanja in se seznaniti s številnimi nevidnimi tegobami, ga je svetla postava vodila v mirno in slabo osvetljeno dolino, kjer se je počutil nekoliko bolj mirno. Njegovo bivanje tam je bilo nekakšno nadomestilo za čas spanja v telesu. Toda tja ga je vleklo le občasno in vedno znova se je moral vračati na žalostno Zemljo. Biti priklenjen na svet, vse videti, slišati in čutiti, a vendar mu ne pripadati; kako grozno je bilo to stanje!

Ovoj njegovega nesmrtnega duha, ki jo imenujemo duša in, ki je v resnici tisto, kar čutimo v telesu s pomočjo živcev, ni bila gola in razgaljena, kot se to dogaja pri mnogih, ki so prostovoljno odšli, toda kljub temu je mladoletni samomorilec zelo trpel zaradi surovega vremena. Na tem začasnem bivališču mu je bilo namreč povedano, da mu je Božja previdnost določila obdobje 68 let, po katerem lahko šele zapusti svet.

V letih, ki so minila je vedno bolj spoznaval brezimno neumnost dejanja, ki ga je storil, saj je kot duh, osvobojen grobe telesne lupine lahko bral tudi misli. Zdaj je videl, da ljubezen dekleta, ki mu je bila nekoč tako draga in mu je bila na brutalen način odvzeta, ni bila čista in zvesta kot zlato, kot je verjel. V njenem srcu je našel veliko stvari, ki jih v njem nikoli ni slutil in videl je, da ga je hitro pozabila zaradi druge

ljubezni.

Pokazali so mu tudi, da človeški duh, ki izhaja iz Boga, nikoli ne more najti pravega in trajnega zadovoljstva v nobenem bitju, tudi, če bi bila to najbolj pobožna in krepostna duša. Vsako nagnjenje mora zato biti podrejeno Božji ljubezni. Kmalu je spoznal, da s tem dekletom ne bi bil srečen in to spoznanje ga je naredilo bolj spravljivega. Dejstvo, da je človek lahko zvest drugemu le toliko, kolikor je zvest Bogu, je bilo zanj dodatno spoznanje, ki je nemalo omajalo njegovo vero v domnevno trdnost njegovega značaja in ga s tem ponižalo.

Kaj je videl in občutil, ko ga je mučila vest, ki ga je potegnila na kraj, kjer je nasilno prebil svojo lupino. Tam je sedel in gledal podobe svojega dejanja, ki so se mu prikazovale kot kazen. Medtem, ko je na zapuščenem kraju žaloval v najglobljih bolečinah, so mimo njega s pesmijo in z glasbo prihajale vesele množice mladih ljudi. Kako rad bi jih opozoril, opomnil in usmeril na pravo pot, vendar ga niso videli in tudi opozoriti nase jih ni smel. Ko je pomisli na čase, ko je v tem kraju z mladostnim navdušenjem bral romantične zgodbe in se pozneje predajal poeziji drugih, si je močno zaželel vrnitve v revno zemeljsko življenje.

Kako je želel sedaj toliko stvari izboljšati in uporabiti svoje darove samo v Božjo slavo ter v dobro in odrešenje človeštva! Kako bedni in nesrečni so se mu sedaj zdeli številni tako imenovani pesniški biseri, saj v svojem spominu, obogatenim z verzi vseh vrst ni mogel najti niti ene besede tolažbe. Stare svetopisemske verze, ki jih je nekoč občasno vpletal v svoje šaljive govore je zdaj skrbno iskal in se na njih poživil. Tolažilna pesem, ki si jo je uboga nabiralka lesa prepevala na poti domov, mu je bila bolj prijetna, kot celotna vsebina njegove knjižnice. Zdaj mu je bilo jasno, kako slepi so ljudje in kako napačna so njihova dejanja, saj je to spoznal na sebi. Vse je raziskano, spoznano in povzdignjeno na raven umetnosti, a večina še vedno ne ve od kod in kam, ter kakšen je namen njihovega življenja.

Ko sta se mu približala blažena duhova, jima je prišel naproti in takoj je prepoznal Manfreda, svojega študijskega kolega. Že prej je pogosto razmišljal o njem in odpor, ki je nekoč našel prostor v njem je ob spreobrnjenju tega prijatelja, zaradi težkih izkušenj v nevidnem svetu že zdavnaj izginil. Sram ga je bilo njegovim nekdanjih posmehov in prve besede, ki jih je izrekel po pozdravu so bile opravičilo, ki pa je Manfredova ljubeča prijaznost spremenila v uradno odpuščanje. V tem nebeškem okolju se je počutil tako udobno, prav tako pa se je počutil tudi varnega pred hudobnimi duhovi v zraku in na zemlji, ki so ga pogosto zasmehovali in ga odvračali od molitve Prosil je za priprošnjo obeh blaženih, kajti v njegovi družini nihče ni pomislil, da bi mu dal miloščino iskrene molitve. Vsa njegova prizadevanja, kot so

trkanje in spominjanje v sanjah, so bile v njegovi družini doslej zaman, deloma zaradi njihove nevere, deloma pa zato, ker v njih ni bila dovolj razvita nujna nagnjenost za dojemanje duhovnih stvari.

Manfred in Ewald sta mu obljubila, da se ga bosta spominjala in hkrati sta ubogo dušo tudi tolažila, kolikor jima je dopuščala notranja svoboda. Medtem, ko sta blažena še vedno govorila, so se jim približali tudi drugi duhovi. Na primerni razdalji je vse to poslušal človek, ki se je nekoč zaradi pomankanja zaupanja v Boga obesil in si je sedaj želel odrešitve. Dolgo je taval po gozdu, dokler ni našel gozdnega čuvaja, kateremu se je lahko približal. Ta ga ni videl, vendar ga je slišal govoriti. Ta sočutni človek je včasih molil zanj in mu tako prinesel olajšanje. Prijatelja sta dovolila brezdomnemu duhu, da se jima je približal.

Tudi ta duša ni mogla dovolj obžalovati dejanja, ki ga je zagrešila, saj se je brezimno trpljenje njenega stanja še povečalo, ko je nesrečnež po smrti videl, da Bogu ni zmanjkalo sredstev in poti, da bi njega in njegovo družino še naprej preživljal. S tisočerimi radostmi bi ponovno sprejel svojo nekdanjo revščino, tudi, če bi se Božji modrosti zdelo primerno, da ga še naprej najbolj preizkuša.

Vrednost milostne kazni je za samomorilca postala še pomembnejša ob zagotovilih obeh blaženih. Ko so ubogi slišali za nebeško slavo in kako prijetno Bog nagrajuje tudi najmanjšo zvestobo, so še bolj spoznali nenadomestljivo izgubo. Toda poveličana jih nista zapustila, ne da bi prej posvetila srce globoko prizadetih z zvezdami upanja. Potrpežljivo vztrajati kljub vsemu norčevanju hudobnih duhov do ure, ki jo je določil Bog, nato se pustiti temeljito očistiti v popravnih ustanovah večnosti, da bi nekoč postali primerni za bivališče miru. To je bila zdaj naloga teh ubogih duš in njihov pogled v še tako oddaljeno prihodnost.

Manfreda in Ewalda je močno ganila raznovrstna zemeljska stiska, zato sta hrepenela po vrnitvi na nebeške livade.

Prepričanje, da sta za njima za vedno vsa beda časa in žalost duhovnega sveta je njuna srca napolnilo z neizrekljivim občutkom hvaležnosti. To, da zdaj nista v tako nesrečnem stanju kot te uboge duše je bila milost, nezaslužena milost, usmiljenje in Božje varstvo. Tudi oba prijatelja sta bila tarča moči teme, ki ju je hotela s samomorom prikrajšati za krono življenja, toda Jezus je v njiju postal zmagovalec, ker sta v uri odločitve v veri zmogla zgrabiti roko njegove milosti.

Res je, da v svojem zemeljskem življenju nista veliko posejala, ker sta večino svojega časa preživela v službi sveta, toda nebeška talilnica jima je še vedno naredila velike stvari, ki so nezavedno postale blagoslov mnogim v njihovih težkih dneh trpljenja. Vtis, ki sta ga z svojim potrpežljivim trpljenjem in veselim priznanjem

Odrešenika grešnikom naredila na svojo okolico in številne, pogosto neverne obiskovalce, ga ne bo mogoče pozabiti niti v ognju pekla, saj jima je zagotovil plemenite sadove, ki jih zdaj smeta uživati v Božjo hvalo.

Pot v zgornji dom je nebeška državljana vodila spet skozi kraje očiščevanja. Ko sta hitela skozi to dolino smrti, sta čutila globoko sočutje do duš, ki se morajo v teh težkih šolah očistiti vseh napak in pomanjkljivosti, katere se jih še vedno držijo. Na tisoče in tisoče zemeljsko mislečih duhov in neštete množice imenitnih kristjanov ostanejo tukaj, da bi nadoknadili zamujeno. Toda v kako težkih okoliščinah! Kajti vsaka duša v drugi bere kaj druga misli in kaj ona misli o njej. Kakšne prizore sta prijatelja videla z enim samim pogledom! Vse težke situacije v katerih se človek pogosto znajde na Zemlji, da bi se očistil in oplemenitil, so tu znova prisotne. Ker pa je lupina odpadla in se je razkrila notranjost srca, prepirom in sporom ni konca. Angel, ki spremlja človeka skozi življenje je razrešen svoje službe in duša je zdaj brez zaščite.

Tisti, ki ne morejo potrpežljivo in tiho prenašati vsega, nimajo upanja za odrešitev. Mnogi, ki so zaradi svoje neukrotljive nastrojenosti že več generacij pogosto v najbolj žalostnih situacijah, dvomijo ali je odrešitev sploh še mogoča. Njihove prejšnje razmere, ki pogosto nikakor niso bile zavidljive, se jim tu zdijo kot zlata svoboda. Najtežje je ponosnim, visokim in nizkim, saj morajo prenašati zaničevanje in posmeh! Vsekakor ne manjka sredstev za odrešitev srca od vsega, kar nikoli in nikdar ne bo primerno za čista nebesa.

Ko sta potovala skozi te sfere, ki so v primerjavi s sferami pekla še vedno kraj počitka sta Manfred in Ewald pomislila na samomorilca, ki ju po dolgem in tesnobnem trpljenju tu čaka še veliko stvari. Odločila
sta se, da se ne bosta naveličala predstavljati teh duš Gospodu. Še posebej sta si želela zavzeti za molitve za mlade, ki so, čeprav imajo duhovne moči iz nekega razloga zapustili življenje in zato še vedno negotovo in minljivo lebdijo na Zemlji.

Ko sta popotnika zopet prišla do domačih vrat, ju je pričakala množica blaženih prijateljev. Prežeti z neizrekljivo ljubeznijo do svojega nebeškega kralja so se skupaj vrnili v otroški raj, kjer so prepevali hvalnice in zahvalne pesmi.

O večnost, ti vesela beseda,
ki me vedno znova in znova okrepiš.
Začetek in ne konec.
O večnost, veselje brez žalosti!
Z veseljem v srcu ne poznam več bede,
ker mi večnost sladi to,

kar nas žalosti v času.

Kaspar Heimisch 1620 - 1690